

студено и влажно каменіе! та баремъ вы съ смислете на мое-то детенце, и не дѣйте пуца капки и студъ, — зеръ сте и вы като хора та немилостиви? О! не, не, опростете ми, опрѣстете ми вы нѣми дувари! Вы ще почувствовате повече нежели проклетый Голось. (*клеква на колѣньв и подигва дете-то къ мѣ небе-то*). О преблагій творче! Ты си ми далъ това детенце, Ты си му дарилъ животъ. — Тойзи даръ е твой, отче светый! — На тебе припада, — на тебе го и приносямъ като първый мой плодъ. — — — — Азъ сега не можъ да го занесъ въ черковъ на кърщеніе, нито пжкъ можъ да го проводж по нѣкого. Но ты си превѣчный Боже на сѣко мѣсто, — а гдѣ то си ты, тамъ е и твой-тъ храмъ. — — — Тука немамъ никого да ми кърсти дете-то и да извърши христіанскъ-тъ длъжность, тѣй принуждена съмъ да го крѣстѣ сама. — Чедо мое! азъ ще ти бѣдж сега и майка, и крѣстникъ, и свещеникъ, (*земва ибрикѣтъ съ водѣж*). Преблагій Творче! обѣщавамъ съ, че, догдѣ съмъ жива, ще наставлямъ чедо-то си въ светѣ-тъ вѣрѣж за да познае и почита Тебе преблагаго Бога, (*полива дете-то накрѣсть и хуртува*). Во има отца и сына и сватаго Духа, крѣщава съ рабъ божій Шмерценраихъ, (*распасва си престинкѣтъ, загѣва дете-то и земва го въ облягѣ-та си*). Тука въ мои-тъ облягѣ ще бѣде твоѣ-та люлка, (*сѣдва доло и земва колаче хлѣбъ*). Това ще ти бѣде препитаніе, чедо мое, съ това ще тѣ храни майка-ти въ тѣзи ужаснѣ тѣмницѣ; защото гѣрди-тъ ми съ сасѣхнали одѣ гладъ, но бѣди задоволенъ, Божій промислъ неще ны остави, (*дѣвче хлѣбъ и туря по малко въ уста-та на дете-то; послѣ пуца дете-то, клеква и подигва рѣцѣ къ мѣ небе-то*). О милостивый Творче! проводи Ангела хранителя, нека ма укрѣ-